

Η παρέα του Τοτού!!!

Τμήμα Δ1

1^ο Δημοτικό Σχολείο Κρεμαστής

Σχολικό έτος: 2012-2013

Λίγα λόγια για τον τίτλο

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ιδού η εφημερίδα μας «Η παρέα του Τοτού», στολίστηκε με **ανέκδοτα** και **συνταγές** για ανακύκλωση αλλά και νοικοκυρεμένες **μαγειρικές**. Τι **ποίηση**, τι **χαϊκού** τι **παραμύθια** θα μου πείτε! τι **σουρεαλισμός**, **ζωγραφική** και **ταινίες μικρού μήκους** όλα στον Τοτό και στην παρέα του θα βρείτε! Τα **αγάλματα** στολίστηκαν, **βάφτηκαν** και πήραν θέση κι ας τα έχει ο **Έλγιν** σε ξένα μουσεία καταθέσει. Δε θέλω ούτε να σκέφτομαι την **οικονομική κρίση** τα νεύρα μας τεντώσανε, **θαρρώ** θα πάθω κρίση Η **διαφορετικότητα** και ο **αποκλεισμός** του νου μας έβαλαν σε σκέψη όμως η καρδούλα μας δε θέλησε τη **βία** ούτε να γνωρίσει, μα ούτε και να μπλέξει. Αλλά και η **ασφάλεια** στους δρόμους είναι σημαντική η κυρία **ΕΥΘΥΤΑ** και ο **Μιχάλης Κουντούρης** μας έκλεισαν το μάτι και μας μίλησαν για αυτή. Αλήθεια ο **Μ. Αλέξανδρος** πήγε στο Πακιστάν; Αυτό δεν το περίμενα, τι άλλο θα μάθουμε αμάν! Εγώ δεν ήξερα τους **Καλός** μόνο το αλάτι Κάλας που είναι αλμυρό και το ονομάζουν και άλας Και τώρα φίλοι μας καλοί με δισταγμό κανένα κοπιάστε και διαβάστε την εφημερίδα του Δ1

Ο Διακανθός Χρυσανθος ήταν ο «νονός» της εφημερίδας μας. Μας άρεσε το όνομα «Η παρέα του Τοτού» και ψηφίστηκε από την τάξη. Έτσι συμφωνούμε πως είμαστε μια παρέα με τα καλά της και τα κακά της. Είμαστε πάνω απ' όλα **ομάδα**. Είμαστε χιουμορίστες και ψοφάμε για ανέκδοτα αλλά υπάρχει και το παιδικό στοιχείο (ο Τοτός). Ακόμα μιας και έχουν γραφτεί πολλά ανέκδοτα γι' αυτόν, ταιριάζει με την εφημερίδα μας που έχει κι αυτή μεγάλη θεματική!!!!

Καλοκαιράκι στη Ρόδο

Τα χαϊκού είναι μια μορφή ιαπωνικού ποιήματος. Ένα χαϊκού έχει **17 συλλαβές** και χωρίζεται σε **τρεις στίχους**. Ένα χαϊκού περιγράφει μια στιγμή του χρόνου. Δημιουργεί με λέξεις μια εικόνα

Καλοκαίρι με δελφίνια, αχινοούς, αστερίες και πουλιά.

Πεταλούδες πετάνε ψηλά σαν ουράνιο τόξο.

Δάσος όμορφο με ελάφια κι έναν ήλιο λαμπερό.

Βαρκούλες πάνε κι έρχονται στη θάλασσα του Αιγαίου.

Ο Ποσειδώνας μες τη θάλασσα τις βαρκούλες οδηγεί.

Βόρτα βόρτα με караβάκια και πολύχρωμα ψαράκια.

Π Ο Ι Η Σ Η

Οι σκανταλιές του «α»

Μια φορά βολεύτηκα μέσα στο αεροπλάνο
το «α» **αβόλευτη** με έκανε
Αχ! Τώρα τι θα κάνω;

Μαρία Διακάκη

Μέλι μου, μέλι μου **γλυκό**
τώρα που σε δοκίμασα
άγλυκο μου φαίνεσαι
άιντε στο καλό!

Πέτρος Καστρουνής

Το «α» πέρασε από το χωριό,
είδε έναν κύριο **κομπό**
και τον έκανε **άκομπσο**.

Νικολέτα Γενή

A! το «α» το καλό έγινε τόσο κακό
κι από την κακία την πολλή
του πέφτει κάτω το βρακί!!!!

Αχ! Το «α» δεν μπόρεσα να το
διαβάσω,
μπόρεσα όμως να το γράψω.
Ελευθερία Γρηγοράκη

Μια φορά το «α», ήταν σαν τον
άνεμο έτρεξαν όμως τα παιδιά
στον κακό το λύκο
που ήξερε να μαγειρεύει καλά.

Κατερίνα Καλούδη

Αχ! Τι έκανε το «α»!
πάλι σκανδαλιές
σε μια πόλη μακριά
που ήταν **γελαστή**
αγέλαστη την έκανε
σαν πόλη του βορά.

Στεργία Βαλαή

! Το «Α» το κεφαλαίο, μου έκανε
πάλι ζημιές **αδύνατες και δυνατές.**

Ανίκανη με έκανε το μεγάλο «N», δεν
μπορούσα πια να είμαι **ικανή**.

Το **άλφα** έκανε ένα βρομ μου
χάλασε τον κήπο, φύτευα και
ξεφύτευα και βγήκε ένα βλήτο.
Ελενίτσα Τσαμπίκα.

Το «α» πήγε βόλτα στο βορά
έφυγε τρέχοντας και γκρέμισε μετά
ένα σπίτι **αγκρέμιστο** στο χωριό
κοντά.

Ελένη Αθανασάκη

Ο Ανδριανός δεν αγανακτούσε παλιά
από τότε όμως που άκουσε το «α»
άρχισε να **αγανακτά**.

Ανδριανός Κοντός

Ααααα! Τώρα ο Αναστάσης ο **δυνατός**
έγινε **αδύναμος** επειδή έκανε πυρετό
και πήγε στο γιατρό!

Αναστάσης Αχλαδιώτης

Τα παιδιά ήτανε καλά πέρασε ο
άνεμος και τα έκανε κακά.

Νικολέτα Καλούδη

Αχ! Τι έπαθε το «α»;
τρελάθηκε το καημένο
και ένα παιδί γελαστό το έκανε
αγέλαστο. **Άγγελος Κεφάλας**

Άρμστορνγκ, Άρμστορνγκ είσαι εκεί;
Είμαι ένα παιδί **ικανό** στη διαστημική
μα τώρα που έφυγες εσύ με έκανες
ανίκανο.

Ζαχαρίας

Υπερρεαλισμός

Ο υπερρεαλισμός ή σουρρεαλισμός, από τις γαλλικές λέξεις **sur** (επάνω, επί) και **réalisme** (ρεαλισμός, μπορούσε να αποδοθεί ως «πάνω ή πέρα από την πραγματικότητα», ήταν ένα κίνημα που αναπτύχθηκε κυρίως στο χώρο της λογοτεχνίας αλλά εξελίχθηκε σε ένα ευρύτερο καλλιτεχνικό και πολιτικό ρεύμα. Άνθισε κατά κύριο λόγο στη Γαλλία των αρχών του 20^{ου} αιώνα κατά την περίοδο μεταξύ του πρώτου και δεύτερου Παγκόσμιου πολέμου. Στη φύση του επαναστατικό κίνημα, ο υπερρεαλισμός επιδίωξε πολλές ριζοσπαστικές αλλαγές στο χώρο της τέχνης αλλά και της σκέψης γενικότερα, ασκώντας επίδραση σε μεταγενέστερες γενιές καλλιτεχνών.

Οδυσσέας Ελύτης

Η μικρή Πορτοκαλένια

Τόσο πολύ τη μέθυσε ο χυμός του ήλιου

Που έγειρε το κεφάλι της και δέχτηκε να γίνει σιγά-σιγά : η μικρή Πορτοκαλένια !

Έτσι καθώς γλαυκόλαμψαν οι εφτά ουρανοί έτσι καθώς αγγίξαν μια φωτιά

τα κρύσταλλα. έτσι καθώς αστράψανε χελιδονοουρές ,σάστισαν πάνω οι άγγελοι και κάτω οι κοπελιές

Σάστισαν πάνω οι πελαργοί και κάτω τα παγόνια κι όλα μαζί συνάχτηκαν κι όλα μαζί την είδαν κι όλα μαζί τη φώναξαν : Πορτοκαλένια !

Μεθάει το κλήμα κι ο σκορπιός μεθάει ο κόσμος όλος όμως της μέρας η κεντιά τον πόνο δεν αφήνει

Τη λέει ο νάνος ερωδιός μέσα στα σκουληκάκια

Τη λέει ο χτύπος του νερού μέσ' στις χρυσοστιγμές, τη λέει κι η δρόσο στου καλού βοριά το απανωχείλι :

Σήκω μικρή μικρή μικρή Πορτοκαλένια! Όπως σε ξέρει το φιλί κανένας δεν σε ξέρει, μήτε σε ξέρει ο γελαστός Θεός που με το χέρι του ανοιχτό στη φλογερή αντηλιά γυμνή σε δείχνει στους τριανταδυό του ανέμους !

Κι ένα ποίημα υπερρεαλιστικό από την τάξη μας:

Χωρίς τίτλο

Καθώς οι πράσινες κουρτίνες σημάδευαν τους τοίχους, ο μπλε τοίχος πλακώθηκε από την κόκκινη μπογιά.
 Τα μολύβια χορεύοντας ζωγράφιζαν την Ασραδενή, μα η χάρτινη σελίδα είδε το μολύβι και ταραχτηκε.
 Οι φακές φοβήθηκαν σαν είδαν τα φασόλια γίγαντες, ενώ το λεμόνι πάλευε με το λαδολέμονο.
 Ο ξένος πλανήτης σαν αντίκρισε το διαστημόπλοιο ανησύχησε και ο αστροναύτης όταν πάτησε τη σελήνη έτρεμε.
 Όσο η φωτεινή λιακάδα πλημμύριζε το λιβάδι, το πριόνι σηκώθηκε ξαφνικά και κούρεψε τα δέντρα.
 Τότε ο παγερός ουρανός σημάδεψε τα βουνά κι έγιναν αστέρια.
 Τα βουνά από χαρτί σκίζονταν από το χαρτοκόπτη και τα νησιά της Ελλάδας ζωντάνεψαν και βγήκαν από το χάρτη.
 Το άγαλμα της Ελευθερίας είναι μια κυρία χωρίς φήμη με καρφάκια.

Τα παιδιά του Δ1

Ακολουθούν υπερρεαλιστικά κείμενα από τους μαθητές της Δ' τάξης Δ1, Δ2, Δ3

Το μαγικό σχολείο

Το σχολείο μας είναι διαφορετικό από τα άλλα σχολεία. Τα μολύβια είναι μαγικά. Λέμε κάτι και τα γράφουν μόνο τους. Οι κασετίνες μιλάνε. Τα θρανία κινούνται αυτόματα κάθε μέρα. Οι διάδρομοι κάνουν γύρω γύρω από κάθε τάξη. Οι μαρκαδόροι του πίνακα γράφουν μόνοι τους. Επίσης γράφουν χρωματιστά.

Λεάντρα, Καλλιόπη, Μαρία, Νικηφόρος, Γιάννης, Άγγελος, Κυριακή, Όλγα

Το σχολείο μας είναι μεγάλο, με πολλές αίθουσες, με τεράστιο προαύλιο και ένα γήπεδο μπάσκετ. Αλλά αυτό το σχολείο είναι και λίγο διαφορετικό από τα άλλα. Οι αίθουσες είναι πολύ μεγάλες και οι καρέκλες σε μεταφέρουν όπου θέλεις μέσα στην τάξη. Το προαύλιο έχει γλάστρες με μαγικά λουλούδια που αυτά όταν τα κόβεις και τα μυρίζεις ό, τι σκέφτεσαι γίνεται πραγματικότητα. Στο προαύλιο μάλιστα έχει ένα κυλικείο που δεν πληρώνεις και έχει πολύ λαχταριστά φαγητά και γλυκά μόνο από σοκολάτα. Το γήπεδο μπάσκετ, άμα θέλεις να παίξεις ποδόσφαιρο μετατρέπεται σε ποδοσφαιρικό γήπεδο. Το σχολείο μας πάντως είναι φανταστικό.
Τσαμπίκα, Αναστάσης, Ανδριανός, Ελένη, Πέτρος, Ζόι, Σταύρος, Μαρίνα, Σταματία

Το μαγικό νοσοκομείο της πόλης μας

Σε αυτό το νοσοκομείο δεν υπάρχουν γιατροί και υπάρχουν ρομπότ. Είναι πολύχρωμο και έχει ένα τρενάκι για να μεταφέρει τους ασθενείς. Αυτό το νοσοκομείο δεν έχει φάρμακα αλλά μόνο μαγικούς χυμούς. Υπάρχουν αόρατα καροτσάκια και κρεβάτια που σε πάνε όπου θες. Όταν χαλάνε τα μηχανήματα τα ρομπότ λένε μια λέξη και φτιάχνουν. Έτσι συνεχίζει η λειτουργία των μηχανημάτων. Δεν υπάρχουν χειρουργεία γιατί τα ρομπότ σου κάνουν μια ένεση και γίνεσαι καλά. Αυτός είναι ένας ωραίος τρόπος λειτουργίας του νοσοκομείου μας.

*Ειρήνη, Γιάννης, Δέσποινα,
Κατερίνα, Μαριέττα, Αντώνης,
Νικήτας, Γιώργος, Λολίτα*

Η παραλία μας

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια παραλία αλλιώςτικη απ' τις άλλες. Υπήρχαν ψάρια όπου πετούσαν όπως οι τσιπούρες, οι σαρδέλες και έκαναν παρέα σε αυτούς που κολυμπούσαν. Τα δελφίνια κοιτούσαν και μιλούσαν μαζί με τους ανθρώπους. Πρόσεχαν ακόμα και τους ναυαγοσώστες που πρόσεχαν τα παιδιά. Έπαιζα όλοι, έφτιαχναν κάστρα στην άμμο. Οι ομπρέλες ήταν πολύχρωμες και χαρούμενες έκαναν ηλιοθεραπεία με αντηλιακό που έβγαине απ' τη θάλασσα.

*Ανδριάννα, Χρύσανθος, Χαρά,
Ραφαέλα, Αφροδίτη, Μαριέττα,
Μιχάλης, Νίκος*

Το μαγικό θέατρο της πόλης μας.

Στο θέατρο της πόλης μας έχει για καθίσματα σύννεφα, οι ηθοποιοί είναι ζώα που μεταμορφώνονται σε ανθρώπους. Οι κουρτίνες χορεύουν με

τη μουσική. Έχει σκηνικό που αλλάζει συνέχεια χρώμα. Οι ηθοποιοί πετούν. Τα φώτα ανοιγοκλείνουν με διάφορα χρώματα. Τα κοστούμια που φορούν οι ηθοποιοί είναι μαγικά.

*Πέτρος, Δέσποινα, Κατερίνα,
Γιώργος, Αντώνης, Μαρία,
Καθολική*

Οι μαθητές της Δ' τάξης (Δ1, Δ2, Δ3)

Ποιήματα για τη Ρόδο

Ρόδος όμορφο νησάκι
Με γλυκάδα σαν το ρόδο
Λαμπερή σαν αστεράκι
Μοιάζεις με μαργαριτάρι!!

Ντο Σι Λα Ντο Σι Λα Ντο Σι Λα
Μι Ρε Ντο Ρε Ντο Σι Λα Ντο Μι Λα
Η Ρόδος είναι σαν τις νότες
Και σαν το κλειδί του Σολ
Μας έχει κλέψει την καρδιά
Και μας χαρίζει μια ζωή γλυκιά
Σαν της μέλισσας το μέλι!!!
Ρε Μι Φα Σολ Λα Σι Ντο Ρε Μι,
Μι Ρε Λα Μι Ρε Λα Φα Μι
Ρε Μι Φα Σολ Λα Σι Ντο Ρε Μι,
Μι Ρε Λα Μι Ρε Λα Λα!!!

Δώδεκα νησάκια λαμπερά
Σαν τους δώδεκα θεούς του Ολύμπου
Το μεγαλύτερο απ' αυτά η Ρόδος
Στα χέρια του Απόλλωνα σκυμμένη
που την αγκαλιάζει ζεστά, γλυκά
Και της χαρίζει φως κι ομορφιά!!

Ο Διονύσης Ζαχαρίου ή Dion, γεννήθηκε στις 5 Αυγούστου του 1950 στη Σύμη της Δωδεκανήσου και μεγάλωσε στο γειτονικό νησί της Ρόδου. Εκεί που κάποτε υπήρχε και στέκονταν ένα από τα επτά θαύματα του κόσμου, ο Κολοσσός της Ρόδου. Το υπέροχο και θαυμαστό ταλέντο του Διον. Ζαχαρίου, για τις τέχνες άρχισε να καρποφορεί από τα επτά του χρόνια που τον προσέλαβαν να σχεδιάζει και να διακοσμεί τα κεραμικά του ΙΚΑΡΟΥ. Το γνωστό εργοστάσιο Κεραμικής της Ρόδου προς αναγνώριση την ικανότητων του στην τέχνη του επιτρεπόταν να τοποθετεί την υπογραφή του κάτω από το κατατεθέν σήμα του εργοστασίου. Στη συνέχεια ο ΔΙΟΝ κατάφερε να αναδείξει την τέχνη του, όταν κλήθηκε από ένα πολύ γνωστό Αγιογράφο να γίνει βοηθός του στην αναστήλωση του εσωτερικού του καθεδρικού ναού του Ευαγγελισμού της Ρόδου. Η ποιότητα της εργασίας του ενδεκάχρονου καλλιτέχνη έπεισε τους υπεύθυνους να του αναθέσουν την αγιογράφιση ενός μεγάλου μέρους της εκκλησίας. Η ολοκληρωμένη εργασία γέμισε τους τοίχους, τις κολώνες και τους τρούλους με θαυμαστές παραδοσιακές παραστάσεις. Το 1966 ο ΔΙΟΝ τώρα δεκάξι εκθέτει διεθνώς για την Σουηδική Καλλιτεχνική Εταιρεία Πρακτόρων του, την F&G Contemporary Masters Art Associates, που αναγνώρισαν το σπουδαίο ταλέντο του και υπέγραψαν με τον νεαρό ΔΙΟΝ συμβόλαιο αποκλειστικότητας δέκα χρόνων και τον πήραν από την Ελλάδα μαζί τους. Η δεξιότητα και η τεχνοτροπία του νεαρού ζωγράφου τράβηξε την προσοχή και το ενδιαφέρον πολλών ευρωπαϊών συλλεκτών και κριτικών, η επήρεια των οποίων οδήγησε σε αγορές και αναθέσεις έργων στην Αθήνα, το Μιλάνο, το Παρίσι, το Λονδίνο και σε άλλα μέρη του κόσμου. Πρόσφατα ανατέθηκε στον ΔΙΟΝ η δημιουργία μιας μπρούτζινης προτομής του Μεγάλου Αλεξάνδρου από την Καναδική Κυβέρνηση και την Ελληνική Παμμακεδονική Κοινότητα του Καναδά.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

από έναν σουρεαλιστή ζωγράφο

Ο σουρεαλιστής γλύπτης και ζωγράφος Διονύσης Ζαχαρίου μας υποδέχτηκε στο εργαστήριό του πρόσχαρα και φιλικά και μας ξενάγησε στον κόσμο της τέχνης και του προσωπικού χώρου ενός καλλιτέχνη διεθνούς εμβέλειας. **Πώς σας φωνάζουν Διονύση ή ΔΙΟΝ;**

Με φωνάζουν Διονύση. Το ΔΙΟΝ το χρησιμοποιούν στο εξωτερικό.

Από ποια ηλικία ζωγραφίζετε;

Ζωγραφίζω παιδιά από το νηπιαγωγείο. Εδώ έχω να σας δείξω μερικά θέματα από εκείνη την εποχή.

Δουλεύετε από μικρός;

Η αλήθεια είναι πως μικρός δεν ήμουν πολύ καλός μαθητής, πήγαινα λοιπόν και ζωγράφιζα στον «ΙΚΑΡΟ» (μια βιοτεχνία που έφτιαχνε κεραμικά αντικείμενα). Τώρα ο «ΙΚΑΡΟΣ» έχει κλείσει πολλά χρόνια, από τη δεκαετία του 1970.

Από πού εμπνέεστε για να φτιάξετε έναν πίνακα ή ένα γλυπτό;

Από πού εμπνέομαι; Από εδώ (λέει και πιάνει το κεφάλι του). Εμπνέομαι ακόμα από τα όνειρα.

Ποια είναι αλήθεια τα αγαπημένα σας θέματα;

Από παιδί το αγαπημένο μου θέμα ήταν η μυθολογία. Η μυθολογία εξακολουθεί να με εμπνέει και σήμερα, αλλά τα έργα μου έχουν κι άλλη θεματολογία, όπως τη θρησκεία ή τα αγαπημένα μου πρόσωπα.

Εδώ στο εργαστήρι σας εκτός από τους πίνακες ζωγραφικής βλέπουμε και γλυπτά. Συνηθίζετε να φτιάχνετε και ψηφιδωτά και ποια τεχνική δουλεύετε περισσότερο;

Η αλήθεια είναι πως φτιάχνω και ψηφιδωτά, αλλά αυτή τη στιγμή δεν έχω να σας δείξω κάτι από αυτή τη δουλειά. Όσο για την τεχνική που χρησιμοποιώ είναι η μεικτή τεχνική.

Κύριε Ζαχαρίου, ποιος είναι ο αγαπημένος σας πίνακας; Θα μπορούσατε να ξεχωρίσετε κάποιον;

Όπως σας είπα και πιο πάνω εμπνέομαι από διάφορα θέματα. Ο πιο αγαπημένος μου πίνακας είναι ο τελευταίος κάθε θεματολογίας που φτιάχνω.

το εργαστήρι του ζωγράφου

Αναρωτιέμαι πόσος χρόνος σας χρειάζεται για να τελειώσετε ένα έργο;

Χμ! Εξαρτάται μπορεί να χρειαστούν από 5 λεπτά (αν είναι ένα απλό σκίτσο) μέχρι 5 χρόνια.

Σας αρέσει η δουλειά σας;

Είμαι 60 χρονών και κάνω αυτή τη δουλειά 56 χρόνια. Τη λατρεύω τη δουλειά μου. Ελάτε λοιπόν να σας ξεναγήσω στο εργαστήριο και τη δουλειά μου καλύτερα.

Σας ευχαριστούμε πολύ για τη συνέντευξη κύριε DION.

2 Απριλίου

Η Παγκόσμια Ημέρα Παιδικού βιβλίου γιορτάζεται κάθε χρόνο στις 2 Απριλίου, την ημέρα που γεννήθηκε ο Χανς Κρίστιαν Άντερσεν.

Την καθιέρωσε η Διεθνής Οργάνωση Βιβλίων για τη Νεότητα (International Board on Books for Young People- IBBY) το 1966.

Από τότε, κάθε χρόνο, ένα διαφορετικό εθνικό τμήμα της οργάνωσης αυτής ετοιμάζει ένα μήνυμα και μια αφίσα, που διανέμονται σε όλο τον κόσμο, με σκοπό να τονίσουν την αξία των βιβλίων και της ανάγνωσης, και να ενθαρρύνουν τη διεθνή συνεργασία για την ανάπτυξη και τη διάδοση της παιδικής λογοτεχνίας.

Το 2013 υπεύθυνο για το υλικό του εορτασμού είναι το **Τμήμα των ΗΠΑ**.

Η ποιήτρια Pat Mora έγραψε το μήνυμα και την αφίσα φιλοτέχνησε ο Ashley Bryan

Οι μαθήτριες που βραβεύτηκαν με τα έργα τους από το Διεθνές Κέντρο Λογοτεχνιών Ρόδου Τσαμπίκα Ελενίτσα, Κουκιά Μαρία και Νικολέτα Γενή. Η απονομή έγινε στις 31 Μαρτίου στο «ΑΚΤΑΙΟΝ»

Η ΜΕΛΙΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΓΑΛΜΑΤΑ

Η μικρή Μελίνα ζούσε στην Αθήνα, στη περιοχή της Πλάκας. Από το μπαλκόνι της που έπαιζε, έβλεπε τον ιερό βράχο της Ακρόπολης. Τι όμορφα που ήταν ιδιαίτερα τις ηλιόλουστες ημέρες της άνοιξης και του καλοκαιριού!

-Παππού θέλεις να πάμε μια βόλτα;

-Που θέλεις να πάμε μικρή μου;

-Έχω ακούσει πολλές φορές να μιλάνε για το Μουσείο της Ακρόπολης, λένε περιέχει αγάλματα ανεκτίμητης αξίας.

-Έχεις δίκιο, θα σε πάω την Κυριακή, είπε ο παππούς.

Εκείνο το ζεστό κυριακάτικο πρωινό, η Μελίνα επισκέφτηκε με τον παππού της το Μουσείο. Υπέροχο! Αντικείμενα

και αγάλματα από την αρχαία εποχή

υπήρχαν σε όλους τους ορόφους. Τα θαύμαζε, τα καμάρωνε! Τι υπέροχα που είναι και τα σώματά τους και τα μαλλιά τους και τα ρούχα τους! Ξεχώρισε ένα άγαλμα. Ο παππούς έσκυψε στο αυτί και της είπε: «Αυτός είναι ένας κούρος». Διάβασε το ταμπελάκι που έλεγε «Ξανθός Έφηβος». Τα μάτια του αχ! Τι όμορφα που ήταν! Είχε μείνει το γαλάζιο των ματιών του στο πέρασμα των αιώνων. Ο ήλιος έμπαινε από την τεράστια τζαμαρία του Μουσείου κατευθείαν πάνω στον Κούρο. Και εκείνη τη στιγμή... Θαύμα! Είδε αυτή και μόνο αυτή (ή νόμισε πως είδε) πως ο Ξανθός Έφηβος ανοιγόκλεισε τα υπέροχα γαλάζια μάτια του και της χαμογέλασε. Δεν είπε τίποτα στον παππούς της. Δεν είπε τίποτα σε κανένα. Ήταν το μυστικό της.

Η εβδομάδα πέρασε γρήγορα. Η Μελίνα δεν μπορούσε να ησυχάσει. Να ήταν αλήθεια αυτό που είδε ή πάει τρελάθηκε; Έπρεπε να το μάθει. Το επόμενο κυριακάτικο απόγευμα, βρισκόταν πάλι έξω από το Μουσείο. «Θα γίνεις αρχαιολόγος» αστειεύτηκε η μαμά της; Πάλι στο Μουσείο θέλεις να πάμε;

-Άντε μικρή έχω πολλές δουλειές και σε μια ώρα το Μουσείο κλείνει. Πάμε!

- Είμαι έτοιμη.

Η Μελίνα ανέβηκε γρήγορα τα σκαλιά του Μουσείου και βρέθηκε στο

δεύτερο όροφο, στα αγάλματα. Είναι απέναντι από τον Ξανθό Έφηβο και περιμένει να ανοιγοκλείσει τα μάτια του. Τίποτα, τίποτα, τίποτα... Αυτή περιμένει. Από το βάθος της αίθουσας ακούει μια ψιθυριστή φωνή. Πλησιάζει! Μα τι άκουσε καλά; Αφού δεν είναι κανένας τριγύρω. Η μητέρα της χαζεύει αρκετά μέτρα μακριά κάποιο κεφάλι αλόγου.

-Ε! ψιτ μικρή!

-Μα τι γίνεται;

-Εδώ πάνω κοιτάξέ με! Είμαι η Πεπλοφόρος κόρη της Ακρόπολης

-Τι, πως μιλάς;

-Μα φυσικά. Όλα τα αγάλματα εδώ μιλάνε. Σε λίγο κλείνει το Μουσείο.

Μόλις αυτό αδειάζει από τον κόσμο, τότε ξεκινάει κάτι που μόνο εμείς τα αγάλματα μεταξύ μας ξέρουμε. Είναι σαν ένα μεγάλο πάρτι. Ξυπνάμε όλα και αρχίζουμε τις βόλτες. Περίμενε και θα δεις. Κρύψου κάπου και θα τα πούμε.

Η ώρα έχει πάει 8 και το Μουσείο κλείνει. Η Μελίνα κρύβεται πίσω από μια τεράστια προθήκη και δεν τη βλέπει κανείς. Η μητέρα της προχώρησε μπροστά γιατί νόμιζε πως η κόρη της κατευθύνθηκε προς την έξοδο.

Έκλεισαν οι πόρτες. Το φως είναι λιγοστό τώρα. Η Μελίνα περιμένει μα τίποτα. Κουράζεται και γέρνει σε μια καρεκλίτσα που κάθεσαι ο πρωινός φύλακας. Η ώρα κοντεύει δώδεκα το βράδυ και ακούγεται το ρολόι από το χώρο του εστιατορίου.

Η Μελίνα δεν πιστεύει ούτε στα αυτιά της, ούτε στα μάτια της. Τα αγάλματα νιώθουν ανακούφιση. Επιτέλους! Κατεβαίνουν από το βάθρο τους. Ζωντανεύουν, κάνουν γυμναστική, ξεπιάνονται. Βαδίζουν περαδώθε, και καλωσορίζουν τη μικρή τους φίλη.

-Μπα! Μπα! Καλώς την! Επιτέλους ένας άνθρωπος, ένα κοριτσάκι ανάμεσά μας!

-Γεια σας! Είμαι η Μελίνα.

-Γεια σου. Είμαι η «Πεπλοφόρος κόρη της Ακρόπολης», με έφτιαξαν το 674 π.χ. Φοράω ρούχα με πολλές πτυχές και έχω ωραία κόμμωση!

- Πράγματι είσαι πολύ όμορφη!

- Γειά σου! Είμαι μια κόρη δωρικού ρυθμού. Φοράω ένα χονδρό μάλλινο δωρικό πέπλο, που καλύπτει όλο το σώμα μου δίχως να αφήνει τη διάπλαση του να φαίνεται. Με έφτιαξε ο Αριστίωνας και με βρήκαν σε μια νεκρόπολη.

Μια θεόρατη σκιά πλησιάζει τη Μελίνα.
Πω! Πω! Τι ψηλό άγαλμα!

-Είμαι ο Κούρος του Σουνίου και βρέθηκα σε ένα πηγάδι, χωρίς κόρη δίπλα μου. Είμαι ο ψηλότερος κούρος στο Μουσείο.

Έχω ύψος 3,05μ. και φτιάχτηκα περίπου το 580 π.χ.

- Εγώ είμαι ο Κούρος της Μερέντας...

-Χα! Χα!Χα! Της μερέντας; Και γιατί δεν είσαι σοκολατένιος;

-Σοκολατένιος; Τι θα πει αυτό;

- Που να σου εξηγήω τώρα!! Το μόνο που μπορώ να σου πω είναι πως πείνασα λίγο! Συγγνώμη Μερέντα, πες μου εσύ ποια είναι η ιστορία σου;

-...Να βρέθηκα με τη Φρασίκλεια στη Νεκρόπολη της Αττικής που λέγεται Μερέντα. Από εκεί πήρα το όνομά μου. Δεν καταλαβαίνω γιατί γελάνε πολλοί από τους ανθρώπους όταν διαβάζουν το ταμπελάκι με το όνομά μου. Τέλος πάντων. Από εδώ είναι οι αδερφές που η μια είναι η καθιστή κόρη και κρατάει στα χέρια της φρούτα προσφορές για τους θεούς και η άλλη δίπλα της είναι μια όρθια κόρη που κρατάει στα χέρια της λουλούδια. Λίγο πιο πέρα είναι ο κούρος της Τενέας, οι Διόσκουροι Κλέοβις και Βίτων... αλλά θα τα μάθεις σιγά σιγά τα ονόματά μας και την ιστορία μας....

-Καλά και όλα είστε φτιαγμένα από λευκό μάρμαρο;

Τα αγάλματα στενοχωριούνται και παίρνουν ένα λυπημένο ύφος.

-Τι λες τώρα είπε η Φρασίκλεια; Ξέρεις τι κοκέτες ήμασταν εμείς; Τι όμορφα και πλούσια φορέματα, τι ζωντανά χρώματα είχαν τα ρούχα μας, τα μάτια μας και τα χαρακτηριστικά του προσώπου μας; Αμ! Χώρια τα κοσμήματα και τα σκουλαρίκια που μας είχαν στολίσει. Εμείς τα κορίτσια στενοχωριόμαστε πάρα πολύ που χάσαμε τα χρώματά μας. Τα αγόρια όχι, τόσο.

Και ο πανύψηλος Κούρος του Σουνίου συνέχισε.

-Βλέπεις το χέρι μου; Είναι σπασμένο. Δεν άντεξε τις χιλιάδες χρόνια που πέρασαν.

-Είμαι ο Αριστόδικος και βρέθηκα σ'

ένα χωράφι στα Μεσόγεια Αττικής. Βλέπεις το στήθος μου και το πρόσωπό μου; Είναι γεμάτο γραντζουνιές. Στα 2.500 χρόνια που πέρασαν φυτρώσανε χιλιάδες σιπάρια πάνω μου. Οι γεωργοί μου χαράκωσαν το σώμα μου με το αλέτρι κι έχασα την ομορφιά μου.

- Λυπάμαι πολύ κύριε Αριστόδικε!

-Μη στενοχωριέσαι μικρή μου είπε ο «Κριτίου παις». Εμείς τουλάχιστον είμαστε στην πατρίδα μας, στην Ελλάδα μας, αλλά πολλά αδέρφια μας καθώς και πολλοί θεοί και θεές μας τα έκλεψαν και βρίσκονται σε άλλες χώρες.

-Μας λείπει πολύ η κόρη του Κάστρου, είπε ο Κλέοβις και τα βράδια οι άλλες 5 κόρες θρηνούν για το χαμό της. Όμως δε χάνουν την ελπίδα τους. Την περιμένουμε όλοι να γυρίσει μαζί με την κόρη της Αυχερρε, τους θεούς και τις θεές μας.

-Αλλά ας αφήσουμε τα στενόχωρα. Εμείς περπατάμε και μιλάμε γιατί όλη μέρα όρθιοι με το ένα πόδι μπροστά πιανόμαστε. Μόνο η καθιστή κόρη περνάει καλά. Όλα τα άλλα

κουραζόμαστε πολύ. Παθαίνει αγκύλωση ακόμα και το πρόσωπό μας μ' αυτό το ελαφρύ χαμόγελο που πρέπει να σχηματίζουμε. Αρχαϊκό μειδίαμα το λέμε. Τώρα όμως παίρνουμε όποιες εκφράσεις θέλουμε. Όταν κλείνουν τα φώτα και χτυπήσει 12 ακριβώς το ρολόι του εστιατορίου αισθανόμαστε ελεύθεροι. Βαρεθήκαμε να χαμογελούμε

συνέχεια. Μπορούμε να κλαίμε σαν θυμόμαστε και αναπολούμε την εποχή μας τη ζωή μας, να γελάμε πιο ζωηρά γιατί κάνουμε πειράγματα μεταξύ μας, να παίρνουμε ένα παιχνιδιάρικο και σκανταλιάρικο ύφος όταν παίζουμε κρυφτό στους ορόφους κ.ά. Και άκου για να μάθεις: ζωντανεύουμε όλοι εδώ ακόμα και οι κεφαλές των αλόγων χλιμιντρίζουν, τα λυχναράκια φωτίζουν, τα πινάκια και οι αμφορείς επισκέπτονται το εστιατόριο για να βρεθούν στο φυσικό τους περιβάλλον. Σε ένα άλλο μουσείο μάθαμε, (από ένα άγαλμα που το μετέφεραν εδώ τώρα τελευταία), πως τη νύχτα ζωντάνευε το άγαλμα του Ξέρξη και του Λεωνίδα του Σπαρτιάτη και πολεμούσαν μεταξύ τους. Πέταγαν ο ένας στον άλλο αγγεία και είχαν για διαιτητή τον Εφιάλτη. Το Μουσείο εκείνο είναι έτοιμο να κλείσει!

-Άκου να δεις! Έκανε με θαυμασμό η Μελίνα!!!

-Άλλες φορές πάλι, είπε η κόρη του Ευθυδίκου, τινάζοντας τα πόδια της από την κούραση και κάνοντας 3 επικύψεις κατευθείαν, βγαίνουμε από ένα μικρό παραθυράκι και πηγαίνουμε βόλτα στην αγορά. Εκεί έχει κάποιες άλλες προθήκες που είναι στολισμένες με άλλα αγάλματα πιο μοντέρνα από εμάς. Φοράνε ωραία και φανταχτερά ρούχα. Βέβαια τα δικά μας είναι καλύτερα. Αν δεν είχαν χάσει τα χρώματά τους...

-Ουφ! Γυναίκες! Συμπλήρωσε ο «Ξανθός Έφηβος», με τα υπέροχα γαλάζια μάτια. Η αλήθεια είναι πως εμείς οι κούροι ντρεπόμαστε γιατί όλοι οι επισκέπτες είναι ντυμένοι ενώ εμείς στεκόμαστε μπροστά τους γυμνοί. Αρκετές φορές μάλιστα νομίζω πως εκτός από το μπλε των ματιών μου φαίνεται και το κόκκινο στα μάγουλά μου από την ντροπή.

-Νομίζετε πως δεν έχουμε αληθινή ζωή, είπε η Πεπλοφόρος κόρη της Ακρόπολης, πως δεν έχουμε συναισθήματα. Μερικές φορές θέλω να μιλήσω στους ανθρώπους, αλλά φοβάμαι μη τους τρομάξω και φύγουν και κλείσουν το Μουσείο και τότε εμείς τι θα κάνουμε; Πάντως να ξαναγυρίσουμε στην παλιά μας ζωή δεν μπορούμε. Υπάρχουμε μέσα από εσάς.

-Εμένα πάλι, είπε μια κόρη ιωνικού ρυθμού γεμάτη ομορφιά και χάρη, μ' αρέσει η νύχτα γιατί ξεπιάνομαι, ηρεμώ, έχω την ευκαιρία να μιλήσω με τους φίλους μου, αλλά και η ημέρα γιατί απολαμβάνω τον ήλιο που πέφτει επάνω μου, κάνει καλό στο τραυματισμένο μου πόδι και μου δίνει ζωή.

-Κορίτσια κι αγόρια πέρασε η ώρα. Κάνετε την τελευταία σας γυμναστική, πάρτε τις βιταμίνες σας, αποχαιρετήστε τη Μελίνα. Σε λίγο μια κουραστική, αλλά ενδιαφέρουσα μέρα αρχίζει. Θα δούμε πάλι πολλούς επισκέπτες, κόσμος θα μας θαυμάσει και θα μας καμαρώσει...

-C' est la vie!!! (πέταξε η Φρασίκλεια)!!!

Η Μελίνα και η υπόλοιπη παρέα την κοίταξαν περίεργα.

-Τι με κοιτάτε, τόσοι τουρίστες έρχονται, να μη μάθω κι εγώ ξένες γλώσσες;

-Χα! Χα! Χα! γέλασαν όλοι.

-Μελίνα είπαν δύο πολύ κοκέτες κόρες. Περίμενε πάμε μαζί στην αγορά να χαζέψουμε λίγο τα αγάλματα στις μεγάλες βιτρίνες.

-Κούκλες είναι, δεν είναι αγάλματα. Εσείς είστε έργα τέχνης. Δεν είστε το ίδιο!

-Το ξέρουμε. Πάμε να δούμε λίγο την πόλη που αρχίζει να ξυπνάει. Θα

γυρίσουμε στην ώρα μας. Μην ανησυχείς.

-Η Μελίνα αποχαιρέτησε όλα τα αγάλματα με ένα χάδι. Της το ζήτησαν τα ίδια. Ήθελαν ένα παιδικό χέρι να τα αγγίξει να νιώσουν την ανθρώπινη ζεστασιά. Ο φύλακας στο Μουσείο απαγόρευε στους ανθρώπους να τα αγγίζουν.

-Μελίνα της φώναξε φεύγοντας η καθιστή κόρη. Την άλλη φορά φέρε ένα κραγιόν να βάψεις τα χείλη μας και σκιάς για τα μάτια μας. Θέλω να αποκτήσω ξανά λίγο χρώμα.

- Εγώ πάλι, είπε ο Μερέντας θα ήθελα να μου φέρεις μια ...μερέντα να δω τι είναι αυτό που τους κάνει όλους και ξεκαρδίζονται μόλις διαβάζουν το όνομά μου.

-Εγώ πάλι θα ήθελα, είπε η κόρη του Ευθυδίκου, να μας φέρεις να μας διαβάσεις ένα παραμύθι. Αυτό που διάβασες τώρα τελευταία και σου άρεσε.

-Θα σου φέρω το «Κρουουλιάρικο Χηνάκι» της Μαρίας Γιαννουσοπούλου, είπε η Μελίνα.

- Α! Και όταν παίζεις με τους φίλους σου «αγαματάκια ακούνητα και αμίλητα» να μας θυμάσαι, φώναξαν όλα μαζί.

-Μείνετε ήσυχοι φίλοι μου. Από δω και πέρα θα τα λέμε συχνά. Η παράξενη παρέα χώρισε και τα αγάλματα πήραν ξανά τη θέση τους, έτοιμα να υποδεχτούν την καινούρια μέρα. Οι ακτίνες του ήλιου έλουσαν ξανά το Μουσείο

ΚΑΛΗΜΕΡΑ!!!

Ένα κείμενο – γράμμα για τα αγάλματα που μας έχουν κλαπεί.

Γεια σας σεβασμιότατη βασίλισσα της Αγγλίας. Κύριε πρωθυπουργέ της Γαλλίας,

Εγώ και η τάξη μου σας γράφουμε αυτό το γράμμα γιατί στο σχολείο μας μέσα από το μάθημα της ιστορίας μάθαμε για τις Καρυάτιδες, τις κόρες του Κάστρου. Μάθαμε πως μια ηλιόλουστη μέρα ήρθε ο Έλγιν να δει την Ακρόπολη και του άρεσε τόσο πολύ που το βράδυ είπε σε κάποιους άνδρες να κλέψουν τις κόρες του Κάστρου. Ήταν πολύ βαριές γι' αυτό πήραν τη μια και όταν γύρισαν να πάρουν και τις άλλες εκείνες έκλαιγαν δυνατά για την αδερφή τους. Οι Άγγλοι δεν τόλμησαν να αγγίξουν ξανά την Ακρόπολη.

Ήλθατε στην Ελλάδα για να πάρετε τα πολύτιμα αγάλματά μας, ολόκληρη την ιστορία μας δηλαδή. Αυτά δεν κοστίζουν μόνο μια περιουσία αλλά κάτι περισσότερο, την καρδιά μας.

Δεν ξέρετε πως νιώθουμε. Αισθανόμαστε πόνο, θυμό και λύπη. Είναι ντροπή να λέτε σαν χώρα που μας τα πήρατε για να τα φυλάξετε σώα, γιατί εμείς δεν μπορούσαμε να τα κρατήσουμε. Εξάλλου δεν μας πήρατε μονάχα τα αγάλματα αλλά και πολύτιμα αγγεία και μάρμαρα.

Η χώρα μας και εμείς θέλουμε να τα επιστρέψετε πίσω γιατί έχουν φτιαχτεί από χέρι ελληνικό και ανήκουν στο λαό μας.

Υστερόγραφο: Ελπίζουμε αυτό να γίνει πολύ σύντομα.

**Ζαχαρίας Ζαχαρίου, Άγγελος Κεφάλας,
Ελευθερία Γρηγοράκη, Αναστάσης
Αχλαδιώτης, Τσαμπίκα Ελενίσα**

Τα λόγια του Αλ. Ραγκαβή, στη
συνεδρίαση της Αρχαιολογικής
Εταιρείας, στις 12 Μαΐου 1842, που έγινε
εμπρός στην ανατολική
πλευρά του Παρθενώνα.

"Τι θα έλεγε φρικιώντας η Ευρώπη, αν
εύρισκε κανείς πίνακα του
Ραφαήλ ή του Απελλή και αδυνατώντας
να τον μεταφέρει
έκοβε από αυτόν τα πόδια των μορφών ή
τα κεφάλια; Η φίλη
των μεγάλων πράξεων Αγγλία, αν δεν
μπορεί να μεταφέρει
ολόκληρο αυτό το ναό στη γή της και μαζί
του να μεταφέρει
και τον βαθυκύανο ουρανό, στον οποίο
κατάλευκος διαγράφεται
και τη διάφανη ατμόσφαιρα στην οποία
λούζεται και τον λαμπρό
ήλιο μας που τον επιχρυσώνει, στο
υπερβόρειο κλίμα της,
τότε, όπως άλλοτε βασιλιάδες και λαοί
σεμνύνονταν στέλνοντας
από της οικουμένης τα πέρατα
αφιερώματα ευλάβειας στον
Παρθενώνα και την Ακρόπολη, ας στείλει
και αυτή, ως δείγμα
σεβασμού στο λίκνο του πολιτισμού, τα
κοσμήματά του που
αρπάχτηκαν κα που μακριά του έχουν
μόνο μικρή και μερική
αξία, όπως κι αυτός χωρίς εκείνα μένει
κολοβός και άμορφος".

Οι
Καρυάτιδες
και...

Τα
Ελγίνεια
μάρμαρα

«Ο Μικρός Νικόλας»

Ο Μικρός Νικόλας είναι 11 χρονών. Μένει στην Αθήνα, στη Νέα Φιλαδέλφεια. Οι φίλοι του από το σχολείο είναι ο Κλοτέρ, ο Ρούφους, ο Ανιάν, ο Έντ, ο Μεξιάν και πολλοί άλλοι.

Μια μέρα ο Νικόλας πήγε στο σχολείο και εκεί συνάντησε τους φίλους του. Μαζί με τους συμμαθητές του περίμεναν τη δασκάλα τους. Τότε όλοι έλεγαν: «που είναι η δασκάλα μας;» Ένας δάσκαλος πλησίασε και τους είπε ότι δε θα έρθει γιατί είναι άρρωστη. Όλοι όταν το άκουσαν χοροπηδούσαν από τη χαρά τους.

Ο Νικόλας βρήκε τότε μια ιδέα! Να βρεθούν όλοι μαζί στην πλατεία της πόλης τους για να παίξουν. Τότε συμφώνησαν. Πήρανε μπάλες και παίξανε. Ξαφνικά η μπάλα πάνω στο παιχνίδι άρχισε να απομακρύνεται. Ο Νικόλας έτρεξε να την πιάσει. Όταν την έπιασε και ήθελε να γυρίσει πίσω κατάλαβε ότι είχε χαθεί μέσα στην τεράστια πόλη του. Φώναζε αλλά κανένας δεν τον άκουγε γιατί ήταν πολύ απομακρυσμένος. Άρχιζε τότε να σκοτεινιάζει και να φοβάται. Σκέφτηκε να πάει στο σπίτι της γιαγιάς του. Εν τω μεταξύ οι φίλοι του τον έψαχναν στις γειτονιές. Μετά από μια ώρα σκεφτήκανε να πάνε στην αστυνομία. Η αστυνομία μετά από έρευνα σε όλα τα συγγενικά σπίτια τον βρήκε στις γιαγιάς του το σπίτι. Τον πήρε και τον παρέδωσε στη μαμά του που είχε

ανησυχήσει κι εκείνη και τον έψαχνε. Οι φίλοι του πήγανε και τον είδανε. Τον αγκαλιάσανε όλοι και κάνανε μια μεγάλη γιορτή.

ΔΗΜΟΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ ΡΟΔΟΥ
ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΕΝΤΡΟ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΩΝ ΡΟΔΟΥ

ΒΕΒΑΙΩΣΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

Το Διεθνές Κέντρο Συγγραφέων και Μεταφραστών Ρόδου απονέμει
Βεβαίωση Συμμετοχής

στις Νικολέτα Γενή
για τη συμμετοχή της στον 5^ο Διαγωνισμό Γραφής
«Μικροί Λογοτέχνες», με θέμα «Γράφω τη δική μου ιστορία με πρωταγωνιστή
τον αγαπημένο μου λογοτεχνικό ήρωα/ηρωίδα» στην Δ' τάξη

Ρόδος, 31 Μαρτίου 2013

Ο Αντιδήμαρχος Παιδείας

Σάββας Διακοσταματίου

Ε.Υ.ΘΥ.Τ.Α Ρόδου – Παρατηρητήριο Οδικής Ασφάλειας(Εταιρεία

Η Υποστήριξης Θυμάτων Τροχαίων Ατυχημάτων), είναι ένας Οργανισμός στο χώρο της οδικής ασφάλειας. Είναι ενεργό μέλος της Ευρωπαϊκής Ομοσπονδίας για τα θύματα των τροχαίων ατυχημάτων. Ιδρύθηκε στις 9 Ιανουαρίου 1997 από ομάδα ευαισθητοποιημένων πολιτών (επιστημόνων διαφόρων χώρων, νομικών, εκπαιδευτικών, συγκοινωνιολόγων κ.ά) Στη Ρόδο λειτουργεί από το 2004, πρωτοβουλία της προέδρου Καρύδη Ελένης κα πολιτών ευαισθητοποιημένων στα θέματα της οδικής ασφάλειας.

Στόχοι της Ε.Υ.ΘΥ.Τ.Α είναι:

Η υποστήριξη θυμάτων των τροχαίων ατυχημάτων από ομάδα ειδικών συμβούλων.

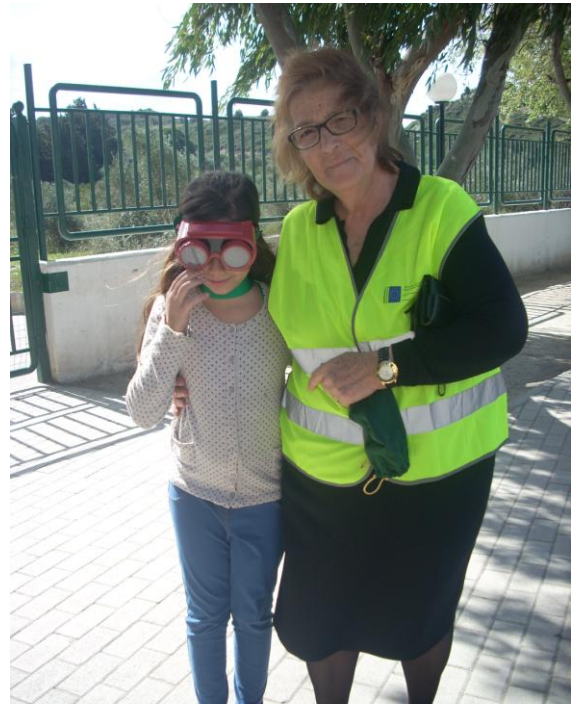
Η ανάπτυξη αλληλεγγύης μεταξύ των θυμάτων αυτών (ηθική υποστήριξη). Η υποστήριξη, ανάθεση και προώθηση δραστηριοτήτων σε θέματα που προάγουν την οδική ασφάλεια, την κυκλοφοριακή αγωγή, την έρευνα, την ενημέρωση και ευαισθητοποίηση των πολιτών, ειδικά των ευάλωτων ηλικιών (μαθητών, ηλικιωμένων).

Η ενημέρωση-πρόληψη και ευαισθητοποίηση των πολιτών σε θέματα οδικής ασφάλειας.

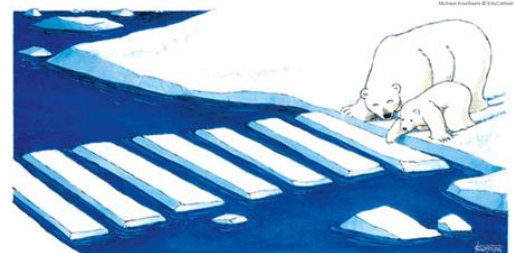
Η οργανωμένη παρέμβαση και κοινωνική πίεση προς τους φορείς της Πολιτείας για τη μείωση των τροχαίων ατυχημάτων.

Η συλλογή κα ανάλυση στοιχείων τροχαίων ατυχημάτων στην πόλη της Ρόδου.

Η Ε.Υ.ΘΥ. Τ.Α Ρόδου και η Κα Καρύδη επισκέφτηκαν το σχολείο μας και τα παιδιά μας πήραν μέρος σε βιωματικά παιχνίδια και δρώμενα.

Την Παρασκευή 19 Οκτωβρίου 2012 στην αίθουσα πολλαπλών χρήσεων του 1ου Δημοτικού Σχολείου Κρεμαστής, πραγματοποιήθηκε μια πρωτοποριακή εκπαιδευτική δραστηριότητα με θέμα την κυκλοφοριακή αγωγή μέσα από γελοιογραφίες του βραβευμένου γελοιογράφου και εικονογράφου παιδικών βιβλίων, Μιχάλη Κουντούρη.

Η γελοιογραφία ως εκπαιδευτικό «εργαλείο» προωθείται από την ομάδα της educartoon που απαρτίζεται από παιδαγωγούς, νέους καθηγητές της Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, έμπειρους καθηγητές Πανεπιστημίου, βραβευμένους καλλιτέχνες και διακεκριμένους συγγραφείς.

Πεποίθηση όλων είναι η δημιουργική ανανέωση των παραδοσιακών μεθόδων διδασκαλίας και η εισαγωγή νέων που να βασίζονται στις αρχές της διαθεματικότητας, της βιωματικότητας και της συνεργατικότητας.

Αν και η γελοιογραφία, για την κατανόηση του νοήματός της ως εικαστικό είδος, έχει συγκεκριμένους κώδικες, επειδή είναι ελκυστική γίνεται αμέσως κατανοητή από τα παιδιά που την αντιμετωπίζουν στην αρχή ως παιχνίδι και στη συνέχεια ως πεδίο προβληματισμού και αφορμή γνώσης.

Ο υπεύθυνος της educartoon Νίκος Νίκας είχε πρώτα μια συνάντηση με τους εκπαιδευτικούς του σχολείου τους οποίους παρουσίασε το πρόγραμμα και τον τρόπο με τον οποίο μπορούν να το χρησιμοποιήσουν στην εκπαιδευτική πράξη στα πλαίσια του

μαθήματος της Ευέλικτης Ζώνης. Οι μαθητές του 1ου Δ.Σ. Κρεμαστής είχαν στη συνέχεια την ευκαιρία να ακούσουν την πρόεδρο της ΕΥΘΥΤΑ Ρόδου κ. Ελένη Καρύδη η οποία έκανε μια εισαγωγή στο πρόγραμμα για την κυκλοφοριακή αγωγή. Κατόπιν είδαν όλες τις γελοιογραφίες του Μ. Κουντούρη στον εκθεσιακό χώρο που διαμορφώθηκε ειδικά για το σκοπό αυτό και σε μεγέθυνση με βιντεοπροβολέα στην αίθουσα πολλαπλών χρήσεων.

Συζητήσαν με τον γελοιογράφο το νόημα της κάθε γελοιογραφίας και διατύπωσαν τους βασικούς κανόνες της οδικής ασφάλειας. Ταυτόχρονα είδαν με ποιο τρόπο ο άνθρωπος-καλλιτέχνης μπορεί να δώσει το δικό του μήνυμα μέσα από το συγκεκριμένο εικαστικό είδος.

Μαθητές και γονείς που συμμετείχαν αποχώρησαν από την εκδήλωση ενθουσιασμένοι. Το πρόγραμμα θα συνεχιστεί στο σχολείο με σχέδια εργασίας από την κάθε τάξη που θα παρουσιαστούν στο τέλος της σχολικής χρονιάς. Η έκθεση γελοιογραφίας του Μ. Κουντούρη για την κυκλοφοριακή αγωγή παραχωρήθηκε στο 1ο Δ.Σ. Κρεμαστής και είναι επισκέψιμη.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Υ Η **Educartoon** και η γελοιογραφία στην εκπαίδευση κλείνουν ένα χρόνο.

Ε Ένας εύληπτος και δημιουργικός τρόπος διδασκαλίας, που βασίζεται στις αρχές της βιωματικότητας, είναι η εισαγωγή και η αξιοποίηση της γελοιογραφίας στη διδασκαλία ποικίλων διδακτικών αντικειμένων.

Λ Έτσι η "Educartoon" διοργανώνει το **2^ο Πανελλήνιο διαγωνισμό σκίτσου** για τη σχολική χρονιά **2012-2013**, σε συνεργασία με τη Διεύθυνση Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Σερρών, υπό την αιγίδα του Υπουργείου Παιδείας, για μαθητές Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης με θέμα την οδική ασφάλεια: **«Η χρήση του δρόμου ... είναι στο χέρι σου – Αύριο εγώ θα οδηγώ».**

Ο Οι μαθητές του **Δ1** πήραν μέρος στο κάλεσμα αυτό με ομαδικά και ατομικά έργα. Παρακάτω παρουσιάζουμε μερικά απ' αυτά:

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΤΟΥ ΤΗΝ ΠΑΤΗΣΕ! ΧΑ.ΧΑ.ΧΑ

Ενδοσχολική βία

Ρ
α
τ
σ
ι
σ
μ
ό
ς
Κ
α
ι

Το σχολείο μας διοργάνωσε μια εκδήλωση με θέμα την ενδοσχολική βία που στηρίζεται στη διαφορετικότητα και τον κοινωνικό αποκλεισμό. Συμμετείχαν παιδιά από το Δ1, το Β3, φοιτητές του τμήματος Νηπιαγωγών του Πανεπιστημίου Αιγαίου και σπουδαστές της Τουριστικής Σχολής «ΑΣΤΕΡ». Αρωγός μας σ' αυτή την προσπάθεια υπήρξε το Κέντρο Πρόληψης των Εξαρτήσεων και Προαγωγής της Ψυχοκοινωνικής Υγείας «Δίοδος».

Η διοργάνωση και η σύμπραξη περιελάμβανε τις παρακάτω δραστηριότητες:

α) την προβολή των ταινιών μικρού μήκους: «Κάνε τη διαφορά: Μίλα τώρα», «Pet Shop», «Crazy Hands», «The Right Place» και «3X3». Τις ταινίες τις βρίσκετε εύκολα κι εσείς στο διαδίκτυο. Σας προτείνουμε να τις δείτε.

β) Δρώμενα με μουσική από τα τμήματα Δ1, Β3 τους σπουδαστές και τους φοιτητές. Ήταν μια διαφορετική εκδήλωση που την αγάγιασαν όλα τα παιδιά και αποτέλεσε τη βάση να σκεφτούν και να προβληματιστούν πάνω στο θέμα της ενδοσχολικής βίας και του κοινωνικού αποκλεισμού.

δ) Οι γονείς μας φυσικά δεν έμειναν απέξω απ' αυτό. Ήρθαν και ενημερώθηκαν για την ενδοσχολική βία, τη διαφορετικότητα και το ρατσισμό. Απ' ότι μας είπαν την ίδια κιόλας στιγμή προβληματίστηκαν αρκετά μα και έζησαν από κοντά τη μικρή σχολική μας κοινωνία με τις δυσκολίες της.

γ) Νοηματική γλώσσα από τα παιδιά του Δ1 για να τονιστεί ο ρατσισμός κατά των ατόμων με αναπηρία.

Στιγμιότυπα από την εκδήλωση:

Οι διακρίσεις μπορούν να λάβουν πολλές μορφές, κρυφές ή ολοφάνερές, δημόσιες ή ιδιωτικές. Μπορεί να πάρουν τη μορφή του θεσμοθετημένου ρατσισμού ή της εθνοτικής διαμάχης και να εκδηλώνονται με επεισόδια μισαλλοδοξίας και απόρριψης πέρα από κάθε έλεγχο. Θύματα των διακρίσεων είναι τα άτομα ή οι ομάδες ατόμων που θεωρούνται διαφορετικοί, λόγω της φυλής, του χρώματος, του φύλου, της γλώσσας, της θρησκείας, των πολιτικών ή άλλων πεποιθήσεων, της εθνικής ή κοινωνικής προέλευσης, της περιουσιακής κατάστασης, του τόπου γέννησης, της αναπηρίας.

Οι διακρίσεις έχουν πολλά επίπεδα. Τον μεγαλύτερο αποκλεισμό και τη μεγαλύτερη περιστολή των δικαιωμάτων τους αντιμετωπίζουν τα περιθωριοποιημένα άτομα όταν επιχειρούν να αποκτήσουν πρόσβαση στη στέγαση, την τροφή, την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και την εκπαίδευση.

Διαφορετικότητα

- ✚ Είμαι αυτή που πότε δεν παίζεις μαζί της στα διαλείμματα.
- ✚ Είμαι αυτός που όταν περνάς από δίπλα του, τον κοιτάς υποτιμητικά.
- ✚ Είμαι αυτή που ανάμεσα σε τόσα παιδιά, νιώθω πολύ μόνη.
- ✚ Είμαι αυτός που κάθεται πάντα μόνος στο τελευταίο θρανίο.
- ✚ Είμαι αυτή που θα ήθελε να ήταν κάποια άλλη.
- ✚ Είμαι αυτός που φοβάται πάντα τα λόγια των άλλων.

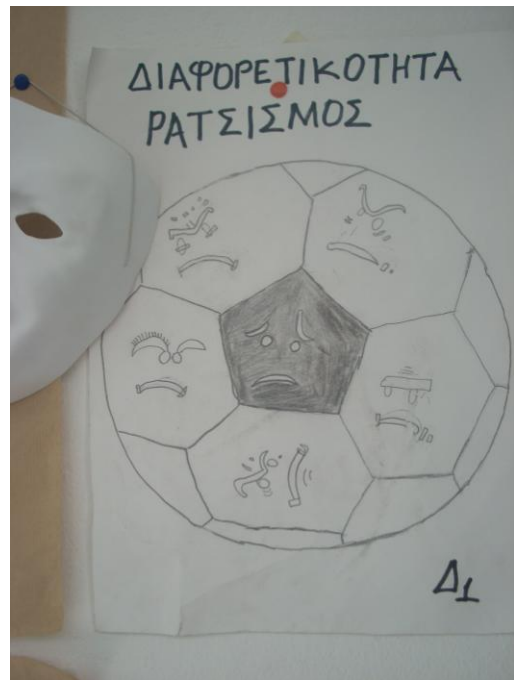
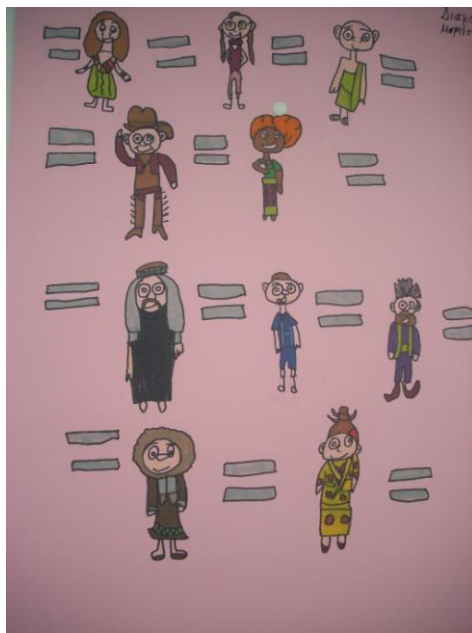

Κ
ο
ι
ν
ω
ν
ι
κ
ό
ς
α
π
ο
κ
λ
ε
ι
σ
μ
ό
ς

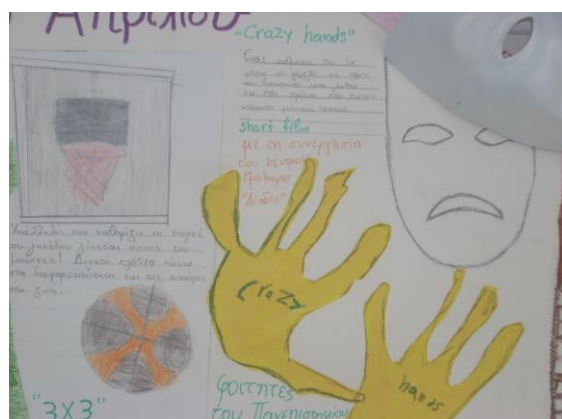
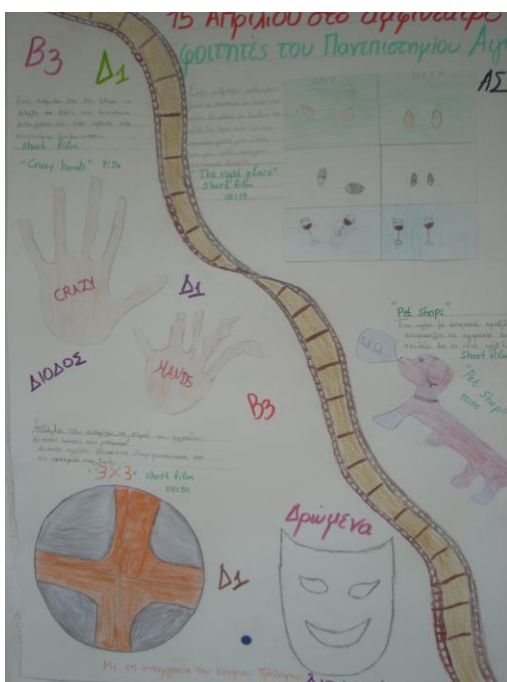
- ✚ Είμαι αυτή που φοβάται πως ποτέ δε θα μπορέσει να είναι ο εαυτός της.
- ✚ Είμαι αυτός που ήρθα τώρα τελευταία στο σχολείο. Είμαι ο καινούριος.

Τα παιδιά του Δ1 τμήματος

Ζωγραφίζοντας τη διαφορετικότητα και την ενδοσχολική βία

Έργα μαθητών του Δ1

ΝΒΑΡΔΘΓΙΛΣΟΚΡΒΣ ΕΗΝ ΨΧΩΟΘΧΟΚΓΚΗ ΒΙΑ

Σκέψεις των μαθητών για την ενδοσχολική βία, τον κοινωνικό αποκλεισμό και τη διαφορετικότητα

Η κοινωνία των ανθρώπων αποκλείει μερικά άτομα γιατί είναι διαφορετικά: είναι πολύ ψηλοί, πολύ κοντοί, πολύ χοντροί, ή αδύνατοι ή άσχημοι ή με κάποια αναπηρία ή από άλλη χώρα με άλλο χρώμα ή απλά είναι ο καινούριος στο σχολείο ο κλαψιάρης ή το φυτό.

Εγώ στη θέση τους **θα ένιωθα πολύ άσχημα** επειδή δεν είναι ωραίο να σε διώχνει κάποιος από τα παιχνίδια, από τις παρέες, ή οποιαδήποτε άλλα πράγματα... μόνο και μόνο επειδή είσαι διαφορετικός. Αυτό λέγεται **αποκλεισμός**.

Στενοχωριέμαι με τους ανθρώπους που αποκλείουν ή λένε σ' όλη την τάξη ή ακόμα και σε όλο το σχολείο να αποκλείσει κάποιους λόγω της

διαφορετικότητάς τους. Πως θα ένιωθαν αν αυτό συνέβαινε στους ίδιους; Με το ζόρι θα άντεχαν μια μέρα. Ξέρετε πως νιώθουν αυτοί οι άλλοι; **Νιώθουν στενοχώρια, λύπη, νιώθουν άχρηστοι**. Κι όμως αυτοί οι διαφορετικοί είναι εκείνοι που κάνουν τη διαφορά.

Κάποιες φορές **με κοροϊδεύουν** και **με διώχνουν** από την παρέα τους. Δηλαδή με διώχνουν από την ομάδα τους και δε μου αρέσει να με διώχνουν. Άλλες φορές μου λένε μην κάνεις αυτό και μην κάνεις το άλλο και

εγώ μετά κλαίω. Και επίσης ποιος τους είπε πως θέλω εγώ να μπω στην ομάδα τους; Πολλές φορές κάθομαι στα παγκάκια και **στενοχωριέμαι**. Και γι' αυτό εύχομαι να μη με κοροϊδεύουν γιατί θέλω να είμαι με όλους φίλος.

Διαφορετικότητα και βία είναι όταν ένας άνθρωπος έρχεται στο σχολείο και όταν στο διάλειμμα βγαίνει από την τάξη και ψάχνει να βρει ένα φίλο να παίξει, αλλά να μη βρει κανένα κι όλοι να φεύγουν μακριά του. Να μην παίξει κανένας μαζί του και σε όλα τα διαλείμματα να **παίζει μοναχός** του και να είναι πολύ λυπημένος. Την άλλη μέρα να πηγαίνει στο σχολείο, να

κάθεται στο θρανίο του και να του πετάνε ένα μπαλάκι στο κεφάλι κι όταν χτυπάει το κουδούνι να του βάζουν τρικλοποδιές και να γελάνε όλοι μαζί του. Εύχομαι να μην τον κοροϊδεύουν άλλο και να γίνουν όλοι φίλοι μαζί του.

μη φοβάσαι, μίλα τώρα

Ντρέπομαι επειδή σε κάποια παιδιά δεν δίνω σημασία. Πιστεύω πως θα προσπαθήσω να τους δώσω λίγη σημασία. Η διαφορετικότητα που έχουν κάποιοι άνθρωποι μπορεί να είναι στο ότι είναι πιο δυνατοί και εμπνευσμένοι από εμάς. Ίσως να είναι και πιο έξυπνοι από εμάς.

Ντρέπομαι που μερικές φορές έρχονται καινούρια παιδιά στο σχολείο αλλά και η τάξη μας ή τα άλλα παιδιά δεν τα θέλουν. Όμως πρέπει να τα δούμε διαφορετικά γιατί όλοι έχουμε ίσα δικαιώματα. Τα παιδιά που τα αποκλείουν νιώθουν άσχημα και μπορεί να τους **κάνει κακό αυτό για όλη τους τη ζωή.**

Ντρέπομαι που μερικοί αποκλείουν παιδιά που έχουν πρόβλημα, παιδιά με αναπηρίες....

Φοβάμαι μη βρεθώ κι εγώ σ' αυτή τη θέση ξανά, γιατί πολλές φορές με έχουν αποκλείσει κι εμένα. Μου αρέσει που έχουμε κάνει στην τάξη βιωματικά παιχνίδια όπως πήραμε μέρος σε έναν διαγωνισμό, ήρθε η «Δίοδος» και είδαμε πολλές ταινίες για την ενδοσχολική βία στο διαδραστικό.

Εύχομαι όλοι να **καταλάβουν την αξία** των διαφορετικών ανθρώπων!

Αυτοί αλλάζουν όλον τον κόσμο και τον πλανήτη!

Μπορούμε να βοηθήσουμε όμως και να το κάνουμε όλοι τώρα. **ΟΛΟΙ ΕΧΟΥΜΕ ΙΣΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ!!!**

Νικηφόρος Αρματάς, Καστρουνής Πέτρος, Ελευθερία Γρηγοράκη, Κατερίνα Καλούδη, Νικολέτα Καλούδη, Τσαμπίκα Ελενίτσα, Μαρία Διακάκη, Άγγελος Κεφάλας

Κ
ά
ν
ε

Το κέντρο Πρόληψης «Δίοδος» και οι φοιτητές της Τουριστικής Σχολής ΑΣΤΕΡ ήταν μαζί μας για να ρίξουν το τείχος της ενδοσχολικής βίας και του αποκλεισμού

τ
η

ΟΛΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΙ
ΟΛΟΙ ΞΟΙ
ΟΧΙ ΣΤΗΝ
ΕΝΔΟΣΧΟΛΙΚΗ ΒΙΑ
ΜΗ ΦΟΒΑΣΑΙ ΜΙΛΑ
ΤΩΡΑ!!!!

μ
ί
λ
α

δ
ι
α
φ
ο
ρ
ά

Ορισμός και μορφές του εκφοβισμού και της βίας στο σχολείο

Ο εκφοβισμός και η βία στο σχολείο μεταξύ των μαθητών έχουν αρχίσει να γίνονται αντικείμενο μελέτης και στην Ελλάδα. Αναγνωρίζονται ως κοινωνικά προβλήματα και σύμφωνα με τα αποτελέσματα σχετικών ερευνών που διεξάγονται σε σχολεία της χώρας έχουμε τα εξής:

Ο όρος «εκφοβισμός και βία στο σχολείο» (school bullying), όπως και ο όρος «θυματοποίηση» (victimization) χρησιμοποιούνται για να περιγράψουν μια κατάσταση κατά την οποία ασκείται εσκεμμένη, απρόκλητη, συστηματική και επαναλαμβανόμενη βία και επιθετική συμπεριφορά. Έχει σκοπό την επιβολή, την καταδυνάστευση και την πρόκληση σωματικού και ψυχικού πόνου σε μαθητές από συμμαθητές τους, εντός και εκτός σχολείου. Ο εκφοβισμός και η βία ανάμεσα στους μαθητές μπορούν να πάρουν σωματική, λεκτική, ψυχολογική και κοινωνική μορφή.

Συνήθως εκδηλώνονται με:

- χειρονομίες, σπρωξιές, ξυλοδαρμούς,
- φραστικές επιθέσεις, βρισιές, προσβολές, απειλές,
- εκβιασμούς,
- καταστροφή προσωπικών αντικειμένων,
- κλοπές,

αποκλεισμό και απομόνωση από παρέες, ομαδικά παιχνίδια και κοινωνικές δραστηριότητες.

Τα χαρακτηριστικά των παιδιών που εμπλέκονται σε περιστατικά εκφοβισμού και βίας στο σχολείο :

Τα θύματα είναι συνήθως παιδιά:

- με περισσότερο άγχος και ανασφάλεια από τους άλλους μαθητές,
- ήσυχα και ευαίσθητα,
- εσωστρεφή και μοναχικά,
- με χαμηλή αυτοεκτίμηση,
- φοβισμένα και με παθητική στάση απέναντι στη βία,
- δύσκολα υπερασπίζονται τον εαυτό τους.

Tassies
μου έκλεψαν το όνομά μου

- Μου έκλεψαν το όνομά μου του Tassies ΕΨΥΠΕ
- Τα τρία γουρουνάκια του Ντέιβιντ Γουίσνερ
- Ο Τριγωνοφαρούλης του Βαγγέλη Ηλιόπουλου
- Ο πράσινος λύκος της Ρενέ Γκουισού.

δι
α
χ
ε
ί
ρ
ι
σ
η

Κάθε πρωί όλα τα καινούρια πράγματα στον κόσμο, το καινούριο φως, η μυρωδιά του φούρνου, είναι εκεί για την Άννα, τη Βασιλική τον Τάσο και το Δαμιανό, για το Γιάννη, την Ελευθερία την Αγγελική, τον Χασάν και την Ειρήνη.

Όλα τα όμορφα και ωραία, τα χαμόγελα οι λέξεις που προφέρονται ψιθυριστά είναι για το Δημήτρη την Κατερίνα, τη Λουκία, για το Μάνα, τη Νούρα, τον Ντουσόν και την Πωλίνα.

Τα όμορφα πράγματα είναι για τον Κωνσταντίνο, τη Νάσα, τη Μαργαρίτα και την Τόνια είναι για το Φώτη και τον Ούρι είναι για την Ξένια είναι για τη Ζωή.

Δεν είναι για μένα. Γιατί εγώ δεν έχω όνομα. Μου το κλέψανε στο σχολείο. Στο σχολείο με λένε φυτό, γιατί διαβάζω. Στο σχολείο με λένε κότα, γιατί δεν μαλώνω. Λένε πως ζω στον κόσμο μου πως βλέπω τα πράγματα ανάποδα

Απόσπασμα από το βιβλίο «Μου έκλεψαν το όνομά μου»

Προτεινόμενα βιβλία για την ενδοσχολική βία και τη διαφορετικότητα:

Μαθαίνω τον εαυτό μου αποκτώ αυτοπεποίθηση και διώχνω τις φοβίες μου:

ΜΠΟΡΩ: να παίζω, να χορεύω “Harlem Shake”, να χειρίζομαι τον υπολογιστή άνετα, να παίζω μπάσκετ, να γυμνάζομαι εύκολα, να ακούω μουσική, να γίνω δικηγόρος, να νικάω την αδελφή μου, να σέβομαι στην κολύμβηση τα άλλα παιδιά, να σπουδάσω διαστημική, να παίζω καλά τένις.

ΦΟΒΑΜΑΙ: το δάσκαλο του καράτε, την αδερφή μου, τα τρολ των λιμνών, τα φίδια, να είμαι μόνη μου στο δωμάτιο μου, το μαύρο σκοτάδι, τον καρκίνο, το σκύλο μου, την κλεισούρα, την Bloody Marie”

δ
υ
ν
α
ι
σ
θ
η
μ
ά
τ
ω
ν

Οικονομική κρίση

Εδώ και λίγο καιρό κάτι δεν πάει καλά. Όλοι γύρω μου μιλάνε για κάποια κρίση. Ποια είναι αυτή η κρίση; Εγώ μόνο την κρίση νεύρων ξέρω. Όμως κατάλαβα ότι είναι για τα λεφτά. Όταν εγώ ζητάω χρήματα για ένα δώρο, για καινούρια παπούτσια η μαμά μου λέει πάντα όχι και κατεβάζει το κεφάλι. Ο μπαμπάς είναι λίγο ανήσυχος για τη δουλειά του και ο παππούς φωνάζει κάτι για τη σύνταξή του. Εγώ ξέρω όμως πως μου τρύπησε η μπάλα μου και θέλω μια καινούρια. Όταν έρθουν τα γενέθλιά μου η μαμά πρέπει να μου φτιάξει μια τούρτα. Η κρίση δεν με νοιάζει.

Οικονομική κρίση είναι η κατάσταση που βρίσκεται μια χώρα όπου τα έσοδά της δεν είναι αρκετά για να καλύψουν τις ανάγκες του λαού. Έτσι οι άνθρωποι γίνονται φτωχότεροι, αφού οι μισθοί τους μειώνονται. Επιπλέον τα υλικά αγαθά έχουν ακριβύνει πολύ και οι λογαριασμοί δεν σταματούν να αυξάνονται. Πριν την οικονομική κρίση οι άνθρωποι ζούσαν πιο άνετα. Μπορούσαν να διασκεδάζουν, να ταξιδεύουν και να αγοράζουν διάφορα πράγματα χωρίς να λογαριάζουν τα έξοδα. Σήμερα όμως αναγκάζονται να προμηθεύονται μόνο τα

απαραίτητα αγαθά και να κάνουν μόνο ότι σηκώνει η τσέπη τους. Αυτό επηρεάζει την ψυχολογική και σωματική κατάσταση του κάθε ανθρώπου. Τα συναισθήματα είναι στενοχώρια, πίεση, άγχος, θλίψη, θυμός. Μήπως όμως να εκτιμήσουμε τα σημαντικά πράγματα και να αδιαφορούμε για τα ασήμαντα;

Βλέποντας γύρω μου όλον τον κόσμο να μιλάει και να συζητάει για την οικονομική κρίση στενοχωριέμαι και σκέφτομαι πως νιώθουν όλοι αυτοί. Το πιο βασικό πρόβλημα είναι ότι μερικοί άνθρωποι δεν έχουν να φάνε και δεν μπορούν να επιβιώσουν. Δεν έχουν ούτε φαγητό ούτε φάρμακα. Κάποια παιδιά στα σχολεία δεν έχουν καθόλου φαγητό και λιποθυμάνε από την πείνα. Οι νέοι στενοχωριούνται που δεν μπορούν να βρουν μια δουλειά και οι ηλικιωμένοι δεν μπορούν να πάρουν την σύνταξή τους. Η κρίση επηρεάζει όλους κι εμένα και την οικογένειά μου. Μας προκαλεί θλίψη γιατί όταν όλοι γύρω σου δεν είναι καλά, πώς θα είσαι εσύ καλά; Φυσικά για διασκέδαση στις μέρες μας ούτε λόγος. Είναι πολυτέλεια!

Η πατρίδα μας αυτή τη στιγμή περάνει πολύ δύσκολα από κακές κυβερνήσεις που έκαναν πολλά λάθη. Έφεραν την πατρίδα μας στη φτώχεια και στην ανεργία. Πολύς κόσμος είναι χωρίς δουλειά. Πολλές οικογένειες δεν έχουν ούτε φαγητό, ούτε λεφτά, να πληρώσουν τα ενοίκια του

σπιτιού τους. Τα νοσοκομεία δεν έχουν φάρμακα ούτε γιατρούς. Οι άνθρωποι είναι πολύ στενοχωρημένοι και δεν χαμογελούν πια. Είναι πολύ πικραμένοι γιατί δεν ξέρουν τι μέλλον θα έχουν τα παιδιά τους.

Αυτή τη στιγμή υπάρχει οικονομική κρίση στην Ελλάδα από το 2008 έως σήμερα. Η κοινωνία έχει έρθει σε ένα σημείο πολύ δύσκολο με την φτώχεια, την ανεργία και τις αναταραχές. Μειώθηκαν οι μισθοί οι συντάξεις έγιναν πολλές απολύσεις και αρκετοί άνθρωποι ψάχνουν στα σκουπίδια για να φάνε. Τα περισσότερα άτομα που δουλεύουν και παίρνουν μισθό φεύγουν σε φόρους και χαράτσια της ΔΕΗ του ΟΤΕ, σε τρόφιμα, καύσιμα και κοινόχρηστα.

Στην Ελλάδα εδώ 2-3 χρόνια έχει έρθει η οικονομική κρίση που οι άνθρωποι δεν μπορούν να καλύψουν τις ανάγκες τους. Κάθε φορά που πάμε όλοι μαζί

στα μαγαζιά, η μαμά κι ο μπαμπάς μου λένε ότι δεν μπορούμε να πάρουμε αυτό που θέλουμε γιατί υπάρχει οικονομική κρίση. Όταν έρχεται ο ΟΤΕ ή η ΔΕΗ, πληρώνουμε τόσα χρήματα γιατί κάθε μέρα ανεβαίνει το ποσό των χρημάτων. Στα μαγαζιά οι

τιμές γίνονται όλο και πιο ψηλές ενώ οι μισθοί των ανθρώπων πέφτουν. Οι γονείς μας δουλεύουν αλλά το θέμα είναι ότι δεν τους πληρώνουν λόγω της κρίσης. Της μαμάς της χρωστούσαν 2.000 ευρώ, αλλά της τα έδωσαν. Ο μπαμπάς μου δούλεψε σε ένα ξενοδοχείο αλλά δεν τον έχουν πληρώσει από πέρυσι.. Μερικά παιδιά στη χώρα μας διαβάζουν με κεράκια και δεν έχουν μολύβια και σπιντοί για να γράψουν και τους δίνουν οι δάσκαλοι. Άλλα παιδιά δεν έχουν να φάνε, άλλα δεν έχουν σπίτι και μερικά που είναι άρρωστα δεν μπορούν να πάρουν ούτε τα φάρμακά τους. Φέτος το Υπουργείο Παιδείας δεν έχει μελάνι για να τυπώσει τα βιβλία λόγω της κρίσης πάλι.

Τελικά όλα αυτά που ακούμε για την οικονομική κρίση είναι αλήθεια. Δηλαδή δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα πια παρά μόνο τα απαραίτητα: φαγητό, ρούχα, παπούτσια, αμάξι, ρεύμα. Τέρμα τα μπιχλιμπτίδια, τα παιχνίδια και τα ηλεκτρονικά. Όμως το πιο χρήσιμο για εμάς είναι τα λεφτά ή να έχουμε την υγεία μας; Θέλω να ρωτήσω: α) Γιατί οι μεγάλοι θέλουν μόνο τα λεφτά; β) Γιατί ήμαστε τόσο πλούσιοι πριν και τώρα δεν είμαστε; και γ) Γιατί κάποιες χώρες είναι πλούσιες και κάποιες δεν είναι; Γιατί κάποιες χώρες παίρνουν τον πλούτο των άλλων; *Ανδριανός Κοντός, Τσαμπίκα Ελενίσα, Πέτρος Κορδίνας, Καλούδη Νικολέτα, Καλούδη Κατερίνα, Ελευθερία Γρηγοράκη, Αφροδίτη Ζουρούδη, Άγγελος Κεφάλας, Χρύσανθος Διακανθός,*

- ❖ **Μία έκθεση παλαιών αντικειμένων(Δ1)**
- ❖ **Μία λαογραφική έκθεση (B1)**
- ❖ **Και μια έκθεση ...πλαστελίνης (B3)**

Οι εκθέσεις «σκαρώνονται» για να εμπλουτίζονται οι γνώσεις μας, για να συνδέουμε το παρελθόν με το παρόν για να αξιοποιούμε όμορφα το χρόνο μας και τέλος γιατί αποτελούν ένα σημείο συνάντησης.

Όλοι οι λαοί έχουν τη δική τους ιστορία, τη δική τους γλώσσα, τις δικές τους συνήθειες, δηλαδή το δικό τους πολιτισμό. Συνεχώς ο κάθε πολιτισμός επηρεάζεται από τους άλλους, αλλά και τους επηρεάζει. Αυτό συμβαίνει διότι οι άνθρωποι επικοινωνούν μεταξύ τους με διάφορους τρόπους. Για παράδειγμα επικοινωνούν με το εμπόριο, τα ταξίδια, την τηλεόραση, το διαδίκτυο. Έτσι γνωρίζουν άλλους πολιτισμούς που επηρεάζουν τις συνήθειες της καθημερινής ζωής, τη γλώσσα και τις τέχνες. Ας πούμε ο δικός μας πολιτισμός είναι οι παραδοσιακοί χοροί και οι στολές που

φοράμε, μια γραφομηχανή που έγραφε σ' αυτή η γιαγιά μας, το σίδερο με το κάρβουνο γιατί τότε δεν υπήρχε ηλεκτρισμός, οι παλιές κιτριλισμένες

ασπρόμαυρες φωτογραφίες, οι λαλίτσες που έπαιζαν τα παιδιά, τα σεμεδάκια της γιαγιάς που τα έπλεκαν με το χέρι

(χειροποίητα), ενώ τώρα τα φτιάχνουν οι μηχανές, το παλιό ράδιο του παππού που ήταν πάρα πολύ μεγάλο και έπιανε μέχρι Κάιρο, το

ξυπνητήρι που το κούρδιζαν τότε γιατί δεν υπήρχαν οι μπαταρίες, η παλιά φωτογραφική μηχανή που δεν ήταν αυτόματη. Τότε υπήρχαν ακόμα οι ξυλόσομπες, ενώ τα Ευρώ δεν είχαν μπει στη ζωή μας γιατί είχαμε τις ελληνικές δραχμές.

**Νικολέτα
 Γενή,
 Τσαμπικα
 Ελενίτσα**

Οι μαθητές του Β3 στα πλαίσια του μαθήματος της Μελέτης Περιβάλλοντος, κατασκεύασαν σε ομάδες ζώα με πλαστελίνες, αναπαριστώντας σαρκοφάγα και φυτοφάγα ζώα στο αντίστοιχό τους περιβάλλον, και στη συνέχεια προσκάλεσαν τους μαθητές του σχολείου να παρακολουθήσουν την έκθεσή τους .

Το ήξερες αυτό;

Η ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΤΟ ΠΑΚΙΣΤΑΝ. ΚΑΛΑΣ ΟΙ ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ ΤΩΝ ΙΜΑΛΑΪΩΝ

Η χώρα του Πακιστάν καθίσταται ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα για τους Έλληνες, όχι μόνο για το ιστορικό παρελθόν της αλλά και για το παρόν της. Ο σημερινός επισκέπτης ακούει έκπληκτος τους φιλόξενους πολίτες αυτής της χώρας να φέρουν με πολλή υπερηφάνεια το όνομα «Σικαντέρ Αζάμ» (Αλέξανδρος ο Μέγας). Να μιλούν για τις 6 Αλεξάνδρειες που υπάρχουν στη χώρα τους, μεταξύ των οποίων είναι η Νίκαια-Αλεξάνδρεια και η Βουκεφάλεια-Αλεξάνδρεια. Να εμπιστεύονται την «Younani Medicine», δηλαδή την ελληνική Ιατρική, παιδί της Ιπποκράτειας, που έφερε μαζί του ο Αλέξανδρος. Έκπληκτος ο Έλληνας επισκέπτης των μουσείων του Πακιστάν στο Καράτσι, στη Λαχώρη, στο Πεσάβαρ, στα Τάξιλα, διαβάζει γραμμένα στα ελληνικά τα ονόματα των 41 Ελλήνων βασιλέων της Βακτρίας και της Ινδίας πάνω στα χρυσά και αργυρά τους νομίσματα: Δημήτριος, Μένανδρος, Αγαθοκέλεια.

Παρ' ότι υπάρχει σήμερα η εντύπωση ότι οι Καλές και συναφείς φυλές, αποτελούν τα πρώτα δείγματα ελληνικής παρουσίας στην περιοχή, κάτι τέτοιο δεν είναι αληθές. Αρχαίοι Έλληνες συγγραφείς, όπως ο Ηρόδοτος, μας ενημερώνουν ότι από τον 6ο π.Χ αιώνα υπήρχαν εκεί Έλληνες.

Οι Καλές υποστηρίζουν ότι είναι απόγονοι των στρατιωτών του Μέγα Αλέξανδρου, ο οποίος, ως γνωστόν, ενθάρρυνε τους μεικτούς γάμους,

δίνοντας πρώτος το παράδειγμα με τον γάμο του με τη Ρωξάνη. Μέχρι τον 19ο αιώνα ζούσαν στην αυτόνομη περιοχή του Καφιριστάν (χώρα των απίστων) και

αριθμούσαν περί τους 800.000. Με τις επιδρομές των μουσουλμάνων, το μεγαλύτερο τμήμα τους είτε αποδεκατίστηκε είτε

*Πάνω παραδοσιακή στολή
μακεδόνισσας, κάτω στολή των Καλές*

εξιλαμίσθηκε.

Στην γλώσσα τους βρίσκουμε λέξεις που έχουν κοινές ρίζες με τη δική μας γλώσσα:

NOM=όνομα

ΠΑΡΕΙΜ=πορεύομαι,

ΧΕΜΑΝ=χειμώνας

ΙΛΑ=έλα

ΔΟΝΤΟΥΓΙΑ=δόντια

ΔΙ=δίδω

ΙΣΠΑΤΑ=χαιρετισμός, εκ

του ασπάζομαι. Γι' αυτό φιλιούνται όταν συναντιούνται μετά από καιρό.

Κάποιοι αναγκάστηκαν να καταφύγουν σε δυσπρόσιτα σημεία των Ιμαλαΐων, κυρίως στην περιοχή Hindukush και

απετέλεσαν τους προγόνους των σημερινών Καφίρ Καλές. Σήμερα οι

Καλές αριθμούνται σε περίπου 3.000, χωρισμένοι σε 30 περίπου οικισμούς

και ζουν σε υψόμετρο άνω των 3.000 μέτρων στο Πακιστάν, ένα άλλο τμήμα

ζει εντός των γειτονικών συνόρων στο Αφγανιστάν κι ένα μικρότερο στα όρια

της Κίνας. Η γεωγραφική αυτή απομόνωση των Καλές, συνέβαλε στη

διάσωση του παραδοσιακού τρόπου ζωής, διατηρώντας μέχρι σήμερα, μετά

από 2.300 χρόνια, πολλά στοιχεία του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού.

*Αχλαδιώτης Αναστάσης, Γρηγοράκη
Ελευθερία, Διακανθός Χρύσανθος,
Ζαχαρίας Ζαχαρίου, Άγγελος Κεφάλας*

Ο
Ι
"Μ
α
Κ
Ε
δ
ό
ν
ε
ς
"

Τ
Ω
Ν
Ι
Μ
α
λ
α
ϊ
Ω
Ν

...σλουρπ!!

Ζύμη για τηγανιτές σπανακόπιτες

Υλικά

- 1 αλεύρι για όλες τις χρήσεις
- 2 κρασοπότηρα ελαιόλαδο
- 1 αυγό
- 3 ποτήρια κρασιού νερό χλιαρό
- 1 κουταλιά σούπας αλάτι

Εκτέλεση

Χτυπάω πρώτα τα υγρά και προσθέτω σιγά σιγά το αλεύρι. Την αφήνω να ξεκουραστεί με νοτισμένη πετσέτα. Ανοίγω φύλλο με το μπλάστρι. Γεμίζω τη ζύμη με σπανάκι που έχω πλύνει και καθαρίσει. Κατόπιν τηγανίζω τις σπανακόπιτες και σερβίρω ζεστές.

Μαριέττα Διακολουκά

Νηστήσιμο κέικ καρότου

Υλικά

- ¾ φλ. τσαγιού λάδι
- 1 φλ. τσαγιού ζάχαρη
- 1 φλ. τσαγιού καρύδια τριμμένα
- 1 φλ. τσαγιού καρότα τριμμένα
- 1 φλ. τσαγιού μήλο τριμμένο
- 2 ½ χυμό λεμονιού
- 1 κουτ. σόδα
- 1 κουτ. μπέικιν ξύσμα από 2 πορτοκάλια,
- ½φλ.κονιάκ

Εκτέλεση

Προθερμαίνουμε το φούρνο στους 180° C. Ανακατεύουμε τα καρότα με τη ζάχαρη. Βάζουμε όλα τα υλικά σ' ένα μπολ μαζί και τα καρότα. Τα χτυπάμε για 4 λεπτά. Αλευρώνουμε μια φόρμα του κέικ, ρίχνουμε μέσα το μείγμα. Το ψήνουμε για 1 ώρα περίπου μέχρι να βγαίνει καθαρή η οδοντογλυφίδα ή το μαχαίρι.

Στεργία Βαλαή

Ανακύκλωση

Τα απορρίμματα αυξάνονται συνεχώς. Σε ολόκληρη τη γη υπάρχει πρόβλημα με τα σκουπίδια, όμως τα περισσότερα απ' αυτά παράγονται από τις πιο πλούσιες χώρες. Πολλά απ' αυτά μπορούν να ξαναχρησιμοποιηθούν, αν γίνει η κατάλληλη επεξεργασία. Τα ανακυκλώσιμα υλικά ας πούμε για παράδειγμα τα μπουκάλια αντί να τα πετάμε μπορούμε να τα ξαναχρησιμοποιήσουμε:

- ❖ Μια παλιά τηλεόραση δεν την πετάμε. Ξεβιδώνουμε την οθόνη κρατάμε το πλαίσιο και γινόμαστε εμείς ηθοποιοί μπαίνοντας από πίσω και παρουσιάζοντας το αγαπημένο μας πρόγραμμα, τον καιρό κ.ά.

Ανδριάνα Νάσι, Μαριέττα Διακολουκά

Μετά τις συνταγές μαγειρικής, σας έχουμε κάποιες «συνταγές» ανακύκλωσης:

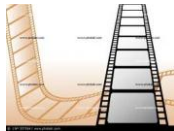
- ❖ Παίρνουμε ένα άδεια μπουκάλι νερού του ενός λίτρου, το κόβουμε στη μέση και πλάγια, βάζουμε χώμα και φυτεύουμε τα ωραία μας κακτάκια.
- ❖ Επίσης παίρνουμε τις βάσεις των μπουκαλιών, τις βάφουμε με γκλίτερ, τις στολίζουμε με κορδέλες και τις κρεμάμε από το χριστουγεννιάτικο δέντρο μας.
- ❖ Το κουτί του Nescafe όταν τελειώσει, το χαράζουμε με ένα μαχαίρι στο επάνω μέρος και το κάνουμε κουμπαρά.
- ❖ Τα μπουκαλάκια από μαρμελάδες τα στολίζουμε με χρυσόσκονες και τα κάνουμε μολυβοθήκες.
- ❖ Ένα χαρτόνι χοντρό από οποιοδήποτε προϊόν το κάνουμε μακέτα ας πούμε ενός εργοστασίου.

Επίσης σας προτείνουμε εύκολα, γρήγορα και οικονομικά να κάνετε κατασκευές με γύψο, χρησιμοποιώντας καλούπια

Ταινίες μικρού μήκους

κινητό του και δημιουργεί ένα δυστύχημα. Οδική ασφάλεια

- ✚ «3 X 3»: Υπάλληλος που καθαρίζει το παρκέ του γηπέδου γίνεται άσος στο μπάσκετ! Δυνατό σχόλιο πάνω στη διαφορετικότητα και τις ευκαιρίες της ζωής.

- ✚ **Wrong side of the bed:** Τι συμβαίνει όταν όλα σου πάνε στραβά; Αστείο μήνυμα.

- ✚ «**Crazy Hands**»: Ένας άνθρωπος που δεν μπορεί να ελέγξει τα χέρια του διαπιστώνει κατά λάθος ότι έχει ταλέντο στο πιάνο-υπέροχο μήνυμα αστείο.

- ✚ **Pet shop:** Ένα παιδί με αναπηρία στο πόδι αποφασίζει να αγοράσει για παρέα ένα κουτσό σκυλάκι. Συγκινητικό.

Μουσικές Προτάσεις

- ✚ «**Jack and Lilly**»: Τρυφερή ιστορία ενηλικίωσης για το μικρό Τζακ που βρίσκει ότι τα κορίτσια της ηλικίας του είναι βαρετά.

- ✚ «**New boy**»: Ένας νέος μαθητής σε ένα Ιρλανδικό σχολείο έχει να αντιμετωπίσει το ρατσισμό και καταδιώκεται και από αναμνήσεις της δολοφονίας του πατέρα του- στο τέλος το μήνυμα είναι αισιόδοξο.

«Τραγούδι κοριτσιού» σίχοι Οδυσσέα Ελύτη, μουσική Δημήτρη Λάγιου

«Το τρελοβάπορο» σίχοι Οδυσσέα Ελύτη, μουσική Δημήτρη Λάγιου

«Ο Εφιάλης του Οδυσσέα» σίχοι – μουσική «Ρόδο του Ανέμου»

- ✚ «**Right Place**»: Ένας άνθρωπος παθιασμένος με το να τακτοποιεί τα πάντα, στο τέλος θα χάσει τη δουλειά του αλλά θα βρει αυτό που του ταιριάζει γιατί για όλους και για όλα υπάρχει η σωστή θέση.

«Ο βασιλιάς του Λα» σίχοι μουσική Ζακ Στεφάνου

«Ένα μικρό ποδήλατο» σίχοι-μουσική Ελένη Βιτάλη

«Το ποδήλατο» του Γιώργου Λαπαδάκη

«Η μαύρη ζώνη» του Γιώργου Λαπαδάκη

- ✚ «**The Black Hole**»: Ένας υπάλληλος γραφείου θα ανακαλύψει ένα μυστικό αλλά θα πέσει θύμα της απληστίας του-πολύ έξυπνο μήνυμα.

«**Distraxion**»: Τι γίνεται όταν δεν σεβόμαστε τον προσωπικό χώρο και την ηρεμία του άλλου; Αστείο. Κινούμενα σχέδια

- ✚ «**The return**»: Ένας έφηβος καθώς οδηγεί αποσπάται με το

Στο σχολείο ρωτάει η δασκάλα τη Γεωργία: - Δείξε μου στο χάρτη παιδί μου που είναι η Αμερική;
 - Εδώ κυρία ,δείχνει η Γεωργία. Η δασκάλα στον Τοτό. -Ποιος ανακάλυψε την Αμερική Τοτέ; - Η Γεωργία κυρία.
Ζαχαρίας Ζαχαρίου

-Γιατί οι Πόντιοι κάθονται σταυροπόδι; Για να βάζουν τρικλοποδιά στα κουνούπια...!!!
Ελευθερία Γρηγοράκη

Μεθυσμένος σε σουβλατζίδικο: -Ένα γύρο απ' όλα.
 - Πίτα;
 - Άσε λιώμα
Άγγελος Κεφάλας

Λέει ο παππούς στον εγγονό του:
 -Κρύψου ... έρχεται η δασκάλα σου σπίτι επειδή έκανες κοπάνα. Και ο εγγονός απάντησε:
 - Εσύ κρύψου , της είπα πως πέθανες...!!! **Τσαμπίκα Ελενίτσα**

-Να σου πω το ανέκδοτο με τη βρεγμένη πετσέτα; **Δεν μπορώ τώρα**
Ελένη Αθανασάκη

Μια ξανθιά ρωτάει τον άντρα της:
 -Αγάπη μου που είναι τα παιδιά;
 - Στα αγγλικά αγάπη μου.
 - My dear where are the Kids?
Γιάννης Γιωργάς

-Γιατί οι Πόντιοι βάζουν σκουλαρίκια στους τοίχους;
 Γιατί και οι τοίχοι έχουν αυτιά!!!
Κοντός Ανδριανός

Ο Τοτός επιστρέφει σπίτι του από το σχολείο και λέει στη μητέρα του :
 - Μαμά, η δασκάλα με ρώτησε σήμερα αν έχω άλλα μικρότερα αδελφάκια, που θα πάνε κι αυτά στο ίδιο σχολείο.
 - Πολύ ευγενικό το ενδιαφέρον της, σχολιάζει η μητέρα. Και τι είπε μόλις έμαθε πως είσαι μοναχοπαίδι;
 - Δόξα σοι ο Θεός!!!

Στην τάξη προσευχεται ο Τοτός την ώρα του μαθηματος και τον ρωττει η δασκαλα:

- Τοτό γιατί προσευχεσαι;
 - Η μητερα μου ειπε, πριν κοιμηθουμε πρεπει να κανουμε την προσευχή μας!

Καλό καλοκαίρι!!

Η συντακτική μας ομάδα

Αθανασάκη Ελένη

Αρματάς Νικηφόρος

Αχλαδιώτης Αναστάσης

Βαλαή Στεργία

Γενή Νικολέτα

Γιωργά Γιάννης

Γρηγοράκη Ελευθερία

Διακάκη Μαρία

Διακανθός Χρυσανθος

Διακολουκά Μαριέτα

Ελενίτσα Τσαμπίκα

Ζαχαρίου Ζαχαρίας

Ζουρούδη Αφροδίτη

Καλούδη Κατερίνα

Καλούδη Νικολέτα

Καστρονής Πέτρος

Κεφάλας Άγγελος

Κοντός Ανδριανός

Κορδίνας Πέτρος

Νάσι Αντριάνα

Υπεύθυνη δασκάλα:

Παπανικολάου Ιωάννα

